

обеспечивающий подготовку иностранных специалистов, должен владеть различными технологиями, комплексом методов и форм организации образовательного процесса, так как он должен организовать процесс обучения предмету на уровне современных требований, успешно решать не только дидактические, но адаптационные и воспитательные задачи в преподавании своего учебного предмета. Наличие этих составляющих в профессиональной деятельности преподавателя определяет уровень его методической компетентности.

Важно, чтобы иностранный студент не был бы пассивным объектом воздействия, а мог самостоятельно найти нужную информацию, обменяться мнением по определенной теме со своими коллегами, участвовать в дискуссии, находить аргументы, выполнять разнообразные роли. Поэтому преподаватель должен иметь высокий уровень методической компетентности в области использования интерактивных методов обучения, так как учебный процесс, опирающийся на вышеуказанные методы, предполагает включенность в процесс познания всех учащихся группы. Организуются индивидуальная, парная и групповая работа, в которой обязательным условием является высказывание каждого участника (медиаторы переводят сообщения, а преподаватель руководит обсуждением и обобщает высказывания участников). Создается среда образовательного общения, которая характеризуется открытостью, взаимодействием и равенством участников, накоплением совместного знания, возможностью взаимной оценки и контроля результатов обучения. Исходя из этого, можно констатировать, что использование интерактивных методов в процессе обучения помогает преподавателю создать комфортную психологическую атмосферу в группе, благоприятный социально-психологический климат. В результате такой работы происходит формирование у иностранных студентов способности осуществлять речевую деятельность средствами неродного языка, происходит адаптация к неродной среде (физиологическая адаптация, социально-психологическая адаптация, адаптация к учебному заведению и др.).

Таким образом, успешность или не успешность обучения иностранного гражданина во многом зависит от личности и роли преподавателя в образовательном процессе, от уровня его методической компетентности в области использования возможностей интерактивной педагогики.

Шульга А.В.

НТУ «ХП»

ФОРМУВАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ГОТОВНОСТІ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Згідно з основними постулатами системи вищої освіти, випускники мають володіти певними знаннями, вміннями та навичками, необхідними для їх професійної діяльності. При цьому відомо, що дані три компоненти

взаємозалежні. Так, на основі знань формуються вміння, а на основі вмінь – навички. Далі ми отримуємо нові знання й починається новий цикл діяльності. Саме тому підготовка студентів ґрунтується на освоєнні теоретичного матеріалу, що є раціональним та логічним підходом до навчання. Але, в сучасному житті тільки високого розумового розвитку недостатньо. Необхідно враховувати ще один аспект – психологічний розвиток особистості, який є одним з головних складових готовності студентів до професійної діяльності.

Діяльність психолога передбачає об'єктивність при сприйнятті та аналізі складних професійних ситуацій; вміння визначити коло доступних йому завдань; готовність застосувати свій професійний досвід відповідно до нових обставин, ситуацій. Зазначене є можливим при ефективному включенні в процес професійної підготовки внутрішньої активності майбутніх фахівців у галузі психології. Дослідження, проведені під керівництвом П.Д. Рабіновича та М.П. Нурдіної, показали зв'язок між успішністю засвоєння знань та рівнем розвитку особистісних якостей студента. Так, навчання на «добре» і «відмінно» сприяють висока мотивація, прагнення бути лідером в колективі, а також значна вимогливість до себе і навколишніх людей. Таким чином, це передбачає створення в межах навчальної програми відповідних умов для самопізнання, саморозвитку, самовдосконалення та самореалізації особистості майбутнього психолога.

Науковці відокремлюють і такі професійно значущі характеристики психолога, які повинні розвиватися в процесі його підготовки: відкритість до нових контактів і вміння їх підтримувати, високий рівень емоційного самоконтролю у процесі спілкування, емоційна привабливість для людей, високий інтелект з високою чутливістю, що полегшує орієнтацію в емоційній сфері клієнта, а також відчуття відповідальності за свої дії, усвідомлення меж власної компетентності; певний індивідуалізм і самостійність у прийнятті рішень. Велике значення надається гуманістичній спрямованості особистості, а саме таким її складовим, як наявність альтруїстичних позицій, високий рівень мотивації до професії, готовність до співпраці та спрямованість на позитивний результат, що й забезпечує успіх у роботі.

Отже, одночасно з наданням студентам необхідних знань та розвитку їх професійних навичок, значну увагу треба приділяти розвитку особистісного компонента, який найчастіше є основною причиною багатьох труднощів у формуванні психологічної готовності студентів-психологів до професійної діяльності.